

Assistens Kirkegaard

København

KARL GRABAU

*En Vinterskumring, men med frostblaa Luft,
der staar fra Gran paa Gravene en Duft,
som blander sig med Sneens Blomsteraande.*

*Jeg vandrer langs den okkergule Mur,
fortaber mig i Himmelens Azur
og Sne, der dækker Mulden i sin Vaande.*

*Hvor Gadelygten dog er fjern og bleg,
det kolde Lys i Mørket minder mig
om Tuen med den maanehvide Rose.*

*Det blinker fra et Tag svøbt ind i Vat,
som Simili tar Neonlyset fat,
af Ædelsten er den forslidte Glose.*

*Sé, Sørgibirken til sit sorte Haar
et Diadem med blaa Safirer faar,
Rubiner kan i Kulde tyst forbløde.*

*Der svirrer over Kirkegaardens Ro
en Summen fra det nære Nørrebro,
som bader sig i Larmens Aftenrøde:*

*en Hilsen til en død og ukendt Ven
fra Husene, der atter sortner hen
før Natten aabner for sin Stjernestimmel.*

*Men lidt før Klokkerne fire ringes ud...
I ensom Majestæt staar Venus Brud
som Livets Klode paa de Dødes Himmel.*